

[Poul Dam.]

gets debatter lider under en forfærdende mangel på aktualitet. Vi taler i alt for høj grad om ting, som har været aktuelle i aviserne 2-3 uger tidligere, vi kommer bagefter. Og så har vi naturligvis alle sammen nogle udmærkede tanker og nogle udmærkede ideer, som vi kan fastslå, og vi har haft 3 uger til at tænke over dem, og de er blevet bekræftet i vorer respektive partiaviser, men det er ikke noget, som kommer ind i den offentlige debat på det tidspunkt, hvor det virkelig er brændende. Derved får folkettinget ikke mulighed for at være bestemmende for debattens forløb; den er derfor altid en efterfølgende og noget kedsommelig registrering af, hvad der er blevet sagt. At der så også er noget om folketingets for offentligheden uforståelige vaner, kan man bare lige sige for dog at få det med.

Så meget om folketingets ansvar. Men regeringen har naturligvis også et ansvar. Og her er det mig næsten imod at nævne, at regeringen jo er en trepartiregering, der har disse særlige vanskeligheder. Jeg ved ikke rigtig, hvordan man skal løse de problemer, det er jo da også regeringspartierne egen sag. Men jeg kan måske opfordre regeringspartierne til at læse en udmærket bog af Mark Twain, der handlede om nogle siamesiske tvillinger og bl. a. fortalte om, hvordan disse siamesiske tvillinger organiserede deres tilværelse, nemlig sådan at de skiftedes til at bestemme; den ene havde den ene dag, og den anden havde den anden dag. Det gav naturligvis nogle frygtelige problemer — naturligt, når Mark Twain skrev om det — da de skulle anlages for en domstol, for hvem havde egentlig ansvaret? Problemet var, hvem der havde været i besiddelse af beslutningsmagten den dag, det pågældende var sket. Men jeg vil alligevel anbefale en nogenlunde lignende måde, således at man ved, hvilket af regeringspartierne der har ansvaret i de enkelte tilfælde; for den nuværende ordning, forstår jeg, er nærmest den, at ingen har ansvaret nogen sinde.

Det er regeringens ansvar, at folketinget i meget høj grad er blevet et ekspeditionskontor under denne regering. Det er forståeligt, at det er sådan, man skal være nogenlunde sikker på at holde sammen på de tre regeringspartier — det er en opgave, jeg ikke misunder nogen — og derfor må det være

sådan, at vældig meget bliver forelagt nagelfast, således at oppositionen ikke kan andet end, skal vi sige kritisere, eller med et grimmere ord, kværulere. Folketingets arbejde bliver under disse omstændigheder noget af en illusion, og det styrker heller ikke folketingets anseelse i offentligheden.

Man kunne måske i denne sammenhæng gøre nogle få bemærkninger om regeringens resultater, men jeg skal undlade det, fordi jeg ikke synes, at disse resultater er noget, der er særlig værd at snakke om. Der kan siges noget positivt, og det har de tre foregående ordførere sagt alt tænkeligt og en del utænkeligt om. Og det negative har hr. Per Hækkerup jo taget sig af, så det er vel klarret dermed.

Skal man have en almindelig karakteristik af det, må man nok sige, at en gang imellem, ikke mindst i forbindelse med den økonomiske politik, har regeringen virket som et barn, der ikke kan finde vej hjem, grædt lidt, spurgt lidt her og dér osv., og det er meget rørende; jeg beder om, at man ikke lægger for meget i denne sammenligning, jeg vil ikke på nogen måde sammenligne regeringen med et barn. Et barn, der er $2\frac{1}{2}$ år gammelt, kan én ting, som regeringen åbenbart ikke kan: gå.

Bortset fra, at der ikke er vedtaget så mange lovforslag i denne samling som i den foregående, bl. a. fordi man har slået nogle forslag sammen, så der kun blev ét nummer ud af dem, er denne folketingssamling nok karakteriseret ved at være de mange oppositionsinitiativers folketingssamling. Jeg har ikke talt dem op, det gør folketingets bureau jo nok på et eller andet tidspunkt, men der har været mange, og netop hvis man er interesseret i samarbejde, kunne man jo nok lige overveje, hvordan regeringen egentlig har modtaget disse oppositionsinitiativer. Ja, venlige ord har der været — vi har en venlig regering — men resultater har vi ikke set meget af. Det er jo meget sjældent, man er gået ind i en realdiskussion om de forslag, der er fremsat, har ladet dem være medbestemmende for, hvorledes udvalgsarbejdet forløb. Selv de gange, hvor man har sagt meget venlige ord om tanker, der var værd at overveje, og andet godt, har realiteten alligevel været en afvisning. Jeg vil ikke sige, at oppositionspartierne føler, at deres arbejde er spildt, for et godt arbejde er na-